

OSTROV KAPITÁNA DOUGHERTYHO

Jaroslav VELINSKÝ

- > VOLÁ VÁS ANTARKTIS, KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ!
- > SUPERMĚSTO VANDA, SOUTH VICTORIA LAND, ČEKÁ NA TECHNIKY A DĚLNÍKY VŠECH STAVEBNÍCH PROFESÍ!

Od té doby, co přišli Gretz, Schneider a Pak Sun Li s geotermální metodou urychleného tání ledovců, vznikla v okolí Vanda Townu v Jižní Viktorii spousta stavebních parcel. Dry Valley na západ od zálivu už dostalo slušivou střechu z transparentního antikryolu a staví se tam satelitní město.

Na straně zcela opačné leží Beaufortův ostrov, kde vláda zkouší na vědecké bázi nejnovější polepšovací figle na mládencích, co přijeli do Vandy pálit kořalku, případně s tabákovými semínky, zašitými v podšívce kravaty. Měl jsem příležitost podívat se tam, a byl jsem rád, když jsem zase vypadl. Za těch pár hodin, co jsem sbíral materiál pro svou reportáž, jsem se nezamíloval ani do personálu, natožpak do chovanců - jak se jim u Beaufortů říká, snad aby nepodali žalobu pro urážku na cti. Přesto znám chláпка, který je z polepšených kriminálníků celý pryč; nejspíš se mu zdají polepšení, sotva je městská policie strčí za katr, protože v jejich zájmu nelení cpát oběživu do kapes všelijakých zaprášených a kečupem pokapaných advokátů z Dark Street, co by za pár centiků zapřeli vlastní mámu. Ten lidumil si říká Mike Lou Rustle a prý má plný barák komorníků, kterým schází k dokonalosti jen černá punčocha na hlavě.

Mike Lou Rustle je liberál a kandiduje na guvernéra; jeho rozměrné portréty se na vás culí na každém rohu a z osmi společností, které mají pod palcem telestěny, jich dělá pro Rustla šest. Pokud snad nevíte, jaká šmelina mu dodává valuty na lidumilství a volební kampaň, vzpomeňte si na tu krásku s telefonním sluchátkem ve tvaru růžovouchého ušního boltce, která na vás hází zuby ze všech plastických reklamních příloh významnějších magazínů. RUSTLE'S SAFETY TELEPHONE Co. instaluje ty nejnesmyslnější zaručené neodposlouchávatelné telefony do bejváků všelijakých paďourů; je to nejspíš ohromný džob a skoro mě mrzí, že jsem na to nepřišel sám. Teď bych spokojeně točil palci na břicho a nelámal si hlavu, jak přijatelně vyličít polepšování grázlů vědeckými metodami.

Svou novinářskou dráhu jsem začínal v DAILY CHRONICLE, plátku, který patří Horace Dupontovi, stejné jako SUPERVISION COMPANY a tolik senátorů republikánské strany, kolik právě potřebuje. Když jsem svého času dostal nabídku od SOUTH VICTORIA LAND NEWS, rád jsem od Duponta vypadl; od té doby, co si jeho dcera vzala šéfa demokratů, guvernéra Johna Lewise Morgensterna, si připadá odstrčený z politické arény a jeho chování k zaměstnancům je o mnoho mizernější než dřív.

Protože pátý obvod, kde bydlím, je od centra pěkně bokem, mám v Atkinson Street najatou malou kancelář; je to jen dva bloky od budovy agentury, pro kterou dělám na smlouvu jako nezávislý novinář, a chodím sem psát, případně si tu dávám dvacet, když se mi nechce domů.

Zrovna jsem tam seděl s nohama na stole a přemýšlel, kde by se dala sehnat obyčejná dřevěná tužka, kterou můžete okusovat, když mi Wang ohlásil Jacka Parsonse.

Viděl jsem ho poprvé a hned jsme ho měl dost. Páchnul jako čerstvé vykopaná rakev, belhal se o holi, na levé noze měl místo boty jakousi hadrovou bačkoru, taky se už nejmíň dva dny neholil a vycházková uniforma obchodního loďstva na něm plandala, jako by v ní kromě průvanu nikdo nebyl. Ptal se po tom Bigsovi, co píše do novin; přiznal jsem se k tomu, sundal nohy ze stolu a nabídl mu křeslo, co tu mám pro hosty, takže je skoro jako nové. Je to parádní kousek od Verniera, který se automaticky přizpůsobuje tvarům těla.

„Nemám rád, když mé židle osahává jako coura z Batávie," řekl. „Taky nesnáším Číňany. Plivátko tu nemáte?"

Hlavu měl holou jako kulečnickovou kouli, mžoural staromódními brýlemi a zřejmě taky neměl jediný zub. Přemýšlel jsem, co může potřebovat od Bigse, který píše do novin, vlastní nemravný nábytek, obklopuje se obskurními Číňany a nemá plivátko. „Jestli se neobejdete bez plivání," řekl jsem, „támhleto na zdi je výlevka."

Otočil hlavu na půl palce a plivl přesně tam, kam jsem ukázal. „Ptal jsem se v tom baráku South Victoria Land News," řekl. „Ta slečinka dole mě poslala za vámi. Tak jsem tady."

„Fajn," řekl jsem. „Vy mě odněkud znáte?"

„Jak bych mohl?" na to Parsons. „Předevčírem jsem přijel na Crazy Fellow z Melbourne. To se ví, že vás neznám."

„Tak proč jste šel -"

„Zrovínka do toho baráku? Kvůli té Viktorii, mládenče. Jsem Angličan, víte? Jo, královna Viktorie... Vlez jsem tam jako domů. A povídám té slečince, že hledám někoho, kdo by měl zájem o povídání starýho mariňáka. A ona zase že prej nějaký Christy Bigs, v šestém stoku na Atkinson Street."

„Mám své práce dost, Parsonsi."

Zašklebil se. „To jsem viděl, hned jak jsem vlez do dveří. Kolik vám sype to dřepění s hnátama na stole?"

„Jde to," řekl jsem. „Možná, že bych uživil i kanára."

Hrábl do kapsy a vytáhl smotek západoantarktických stodolarovek. Odpočítal jich dvacet a hodil je na stůl. Zbytek zase pečlivě schoval. „Můžete si koupit pytel kanárů," řekl. „Tohle bude vaše, když pro mě opatříte

jistou věcičku... Až ji dostanu, přidám další dva tácy. A k tomu materiál pro noviny, kterej vám vydělá ještě jednou tolik. Co vy na to?"

„O jakou věcičku jde?"

„O tohle," řekl Parsons a položil vedle hromádky stodolarovek něco, co vypadalo jako modravý oblázek s otvorem, do kterého by se vešel malíček.

„Co je to?" zeptal jsem se.

„Jeden ze dvou kamínků, který jsem sebral na jednom ostrově, když jsem sloužil pod kapitánem Doughertym na lodi James Stewart. O ten druhý jsem přišel, když se švagr zadlužil a chtěli mu zřendovat chalupu. Chci ho zpátky."

„Neříkejte. Obyčejný kámen za dva tisíce...?!"

„Povídám, že za čtyři. Dva teď, dva potom."

„Doufám, že se neurazíte, když vám řeknu -"

„Co? Že to smrdí?"

„Ne, to jsem nemyslel. Já jsem novinář, Parsonsi. Takovými věcmi se nezabývám. Co takhle nějaký soukromý detektiv?"

„Ale jděte," ušklíbl se Parsons a poctil výlevku dalším přesným plivancem. „Vy snad znáte nějakýho čmuchala, kterému se dá věřit?"

„A proč věříte mně, Parsonsi?"

Chvilí mlčel. Pak řekl: „Ta slečinka povídala, že jste poctivej."

„Ta slečinka nebyla královna Viktorie," řekl jsem. „Jmenuje se Bessie Stricklandová a s mou poctivostí nemá žádné zkušenosti. Proč se neobráťte na policii?"

„Protože je to dávno promlčený," zahihňal se.

„Povězte mi o tom něco. Uvidíme, co se dá dělat."

„Copak jsem to už nepovídal? Švagr si půjčil na loď, lov nestál za moc, neměl z čeho splácet, musel živit sedm dětí atakdále. Potom loď rozbil na Scillách a přišel na buben. Abych ho vytáh z nejhoršího, šel jsem za rejdařem Cheethamem - za tím mladším, Arturem, co mu byl Tom dlužen. Dal mi slovo, že Tomovi chalupu nechá, a že mu dá práci v loděnici... Za ten kámen. Byl to souchotinář, ale pěkný parchant. Vzal si pro prachy starou bábu."

Navlékl jsem tu věc na mark-pen a chvíli si ji prohlížel. Pořád vypadala jako obyčejný oblázek, do kterého někdo vyvrtal díru. „Nedal bych za něj ani půl dolaru," řekl jsem.

„Já už dneska taky ne," na to Parsons. „Tenkrát mě, blba, nenapadlo, že nejsou oba stejný. Proto chci ten druhý zpátky. Nebyl to poctivej kšeft... Má o moc větší cenu než Tomova chalupa a práce u toho šejdíře. Věřte mi, že jo, Bigsi."

„Kdo ho má? Pořád ten Cheetham?"

„Jak by ne. Před chvílí jsem s ním mluvil."

„Je tady? Ve Vandě...?"

„To je tak, kamaráde... Myslel jsem, že uhořel při požáru v southamptonském rejdařství. Psaly o tom noviny, jenže já už v té době byl zase na moři. Kde jsem měl taky být, když nic jinýho neumím. Jenže dneska... Kde dřív potřebovali padesát chlapů, stáčeji tři. Ztracený život. A sem dolů takový dedky, jako jsem já, vůbec neberou. Měl jsem kliku, že jsem natrefil flek na melbournský Crazy Fellow - náramně se mi to hodilo kvůli... No, to až potom. Když jsme předevčírem přistáli, koukám takhle přes starboard - a najednou vidím toho mizeru. Houbeles uhořel. Jak jsem se dostal na břeh, našel jsem si jeho číslo a zatelefonoval mu...,“ ušklíbl se. „Dělal, že o nějakým Jackovi Parsonsovi v životě neslyšel, ale když jsem mu připomněl ten požár v Southamptonu, změknul. Jenže prej už kámen dávno nemá, povídal. A že by mi zaplatil slušnej balík, kdybych mu řekl, kde je ten ostrov, kde jsem ty kameny tenkrát našel."

„Co když ho opravdu nemá?"

„Jápak by ho neměl? To není možný."

„Máte nějaké důkazy, Parsonsi?"

Zahihňal se. „No - dá se to tak říct. Mám důkazy."

„Takže jste mu řekl o tom ostrově..."

„Ani nápad. Povídám mu - Cheethame, a jak vám mám věřit, že mi ty prachy fakt dáte, když vám vyklopím polohu? Nejdřív zálohu na dřevo - a já si to pak rozmyslím. Cheetham na to, že mi prachy pošle, abych viděl, že to myslí poctivě. Jenom ať počkám na tý poště, odkud jsem volal, že mi je poukáže na číslo mého IC, jenže já nemám žádný IC, akorát námořnickou knížku. Tak mu to povídám, a on zase, že prej nevádí, ať mu teda řeknu číslo té knížky... A kolik že chci. Tak jsem mu řekl, že deset táců."

„A on je jenom tak poslal?"

„Expres, kamaráde. Jenomže já čul nějaký podraz, protože ho znám. Tak jsem s těma prachama vlez na WC, zavřel se tam a okýnkem vzal roha."

„To nebylo právě poctivé, Parsonsi."

„Možná že ne," přikývl. „Jenže mě v té chvíli napadlo, že za ty jeho prachy seženu někoho, kdo mu kámen sebere."

„Na vašem místě bych se spokojil s penězi, Parsonsí.“

„Na mém místě byste udělal to samý,“ řekl.

„Proč si nenajmete loď a nedojedete si na ten váš ostrov pro nový?“ zeptal jsem se.

„A co když tam žádné nenajdu? Nemáte poněti, jakou cenu pro mě ten mizernej šutr má. Když ho nedostanu od Cheethama -“

Najednou se prudce rozkašlal. Pustil hůl a sáhl po padajících brýlích. Pak se mu v koutku scvrklých úst objevil pramínek jasně červené krve. Zdálo se mi, že se snaží něco říct; pak náhle prudce vstal, rozhodil rukama a skácel se tváří na podlahu.

Záchranná služba přiletěla v pěti minutách. Řekl jsem jim, že je to nějaký Jack Parsons, lodník z australské Crazy Fellow. Teprve když se výtah se záchranným vozíkem a sanitáky rozjel na střešku, vzpomněl jsem si na děravý obložek a dva tisíce západoantarktických dolarů na stole.

Peníze jsem zamkl do trezoru ve zdi a kámen do zásuvky; pak jsem spláchl výlevku a vyťukal na klávesnici informátoru telefonní seznam South Victoria Landu, písmeno C.

Jak jsem předpokládal, žádný Cheetham Artur tam nebyl.

Napadlo mě to vlastně už ve chvíli, kdy přišly na přetřes valuty. Lidí, co posílají expres teset táců starým páprdům na číslo námořnický knížky, ve Vandě tolik není a Cheethama bych musel aspoň podle jména znát. A protože si Parsons našel číslo v seznamu, řekl mi vymyšlené jméno.

Zavolal jsem na hlavní poštu, ale o jménu odesílatele nějakých deseti tisíc se se mnou odmítli bavit. Řekl jsem jim, ať se jdou vycpat. Nepochopili, co tím myslím, neboť byli zhotoveni v ANTARCTIC ELEKTRONICS.

Vrátil jsem nohy na stůl a věnoval dlouhý pohled Isabelle Hernándezové, přišpendlené na stěně mého soukromého pracoviště. Nejlepší placená fotomodelka South Victoria Landu postává na ledovci, obklopená císařskými tučňáky; nemá na sobě skoro nic a nad hlavou jí polární záře tvoří nápis: VOLÁ VÁS ANTARKTIS, KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ. Atakdále. Je to geniální slogan, neboť NEOMEZENÉ MOŽNOSTI splývají.

Ve skutečnosti Isabelu po všech stránkách financuje Jeremiah Pollock, ORE MINE EXPLORATION Ltd, čímž jsou vaše možnosti omezeny na absolutní nulu. Ačkoliv se při svém řemesle dostanu i na recepci všech možných hlavounů, Jeremiaha Pollocka nevyjímaje, v životě jsem s Isabelou Hernándezovou neztratil slovo. Žádná škoda, to se ví; kvůli Christy Bigsovi by si tričko zaručeně nenatrhl. To už by si se mnou mohla rovnou domluvit rande guvernérova manželka Gladys, za svobodna Dupontová, kterou jsem znával, když jsem ještě vyráběl reportáže v novinách jejího papá.

Zrovna jsem se tomu nápadu choromyslně pochechtával, když mi zavolala, abych k ní přišel kolem jedenácté.

Guvernérova prostá chatrč stojí ve čtvrti, které se říká Mayfair; je tam nejčistší ovzduší a nahoře kopule tak průhledná, že si připadáte jak na golfu u sira Archibalda, třináctého earla z Plum-Puddingů.

Když moje fordka přebrázdila padesátihektarový park s několika kurty pro simultánní tenis se spodním vyhříváním, zastavila před kamenným schodištěm s tepanými kandelábry, pozlaceným zábradlím a čtyřmi neúplatnými muži v uniformách VANDA TOWN POLICE. Všude se tam povalují milióny dolarů, které Morgensternovým zůstanou, i kdyby vyhrál volby Mike Lou Rustle. Nejspíš by je to ale stejně mrzelo; už si na guvernérování zvykli, to se ví.

„IC,“ přál si jeden z těch čtyř.

Podal jsem mu kartičku okénkem; je to šikovně vymyšlená věcička, která má růžovou barvu, pokud je ve správné kapse. Kdyby si ji vypůjčil nějaký švindlér, zezelenala by za dvě minuty.

„O.K.,“ řekl poldík a vrátil mi ji.

„Jako politik byste kariéru neudělal,“ řekl jsem.

„Kvůli tomu tady nejsem, pane,“ obrátil naruby obvyklou odpověď androidů, až jsem ho málem začal podezírat ze smyslu pro humor. „Pan Westlake si vás převezme.“

O staříčkém komorníkovi Westlakeovi koluje spousta anekdot. Tak například v roce 1895, když Borchgrevink vystoupil u mysu Adare jako první člověk na antarktickou pevninu, stál tam v houfu tučňáků Westlake a povídá Borchgrevinkovi: „Vítám vás, pane. Obávám se, že je dnes poněkud sychravo.“ Ha ha ha.

Dnes by nejspíš pravil: VÍTÁ VÁS ANTARKTIS, KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ.

„Jak se daří, pane Westlake?“ řekl jsem.

„Pokud mohu vykonávat své povinnosti, pane Bigsi...“

„Máte jich hodně?“

„No comment,“ pousmál se ten diskrétní služebník, „no comment. Budete tak laskav a posečkáte v hale?“

Byl jsem tak laskav. Visela tam spousta hlav leopardích tuleňů a kosatek se strašidelnými kuželovitými zuby. Mezi tím zírali ze zlacených rámců předkové Johna Lewise Morgensterna. V takové společnosti nevíte, kdo se do vás zahryzne první. Naštěstí jsem nečekal dlouho.

„Tudy, pane... Dovolíte-li, půjdu napřed.“

Šel jsem za ním po schodišti a poslouchal, jak mu vržou kolena. Provedl mě řadou předpokojů a zasunul mě do dveří z mahagonu, vykládaných vyleštěnou mosází.

Byla bosa, na levém kotníku měla platinový řetízek s přívěskem ze čtyř nahnědlých venušských briliantů, zvaných Afrodityny slzy, a brodila se mi naproti kobercem od firmy KHADIW, který vypadal jako zasněžená louka za časného evropského jara. Interiér měl zřejmě na svědomí jistý Tino Sergini, všechno tu mělo tvar sněhových koulí v jemných odstínech tyrkysově modré a sladce růžové, stěny byly obložené zrcadlově vyleštěnou porfyrickou žulou a ze stropu visela místo lustru největší mušle, jakou jsem kdy viděl. Celá jedna stěna byla prosklená slabě nazlátlým sklem; vedla do parku, kde kartáčovali trávník androidi v rokokových parukách.

„Je hezké, že jste přišel — i když už nejste... náš zaměstnanec," řekla svým ospalým hlasem, který vyvolává nezřízenou touhu odnést ji do nejbližší postele i mezi absolventy Harvardu.

Má plnou postavu a štíhlé nohy. Oči zelené a ledově průsvitné. Zdály se mi poněkud unavené, ale to mohlo být osvětlením. Medové zlaté vlasy měla rozdělené pěšinkou a stočené za ušima do dvou těžkých uzlů. Prosté řečeno, jestli je Isabela Hernándezová něco jako kráter Erebusu, má Gladys Morgensternová hodné společného s polární září.

Opřela se předloktím o skleněný sloup, na kterém stál růžový telefon, model od RUSTLE'S SAFETY TELEPHONE Co, Volný rukáv krátkého zlatého kimona jí přitom sklouzl po bledé paži s lehce prosvítajícími žílkami. „Mohu vám něco nabídnout... Christy?!“

Znělo to, jako by mi nabízela všechno. „Díky," řekl jsem. „Třeba FF s trochou avokáda.“

„S modrým ledem?“

„Ne, děkuji. Jenom tak.“

Párkrát ťukla na miniaturní volič, vestavěný do platinového náramku; vzápětí andy v livreji zasunul do pokoje stůl s vysokou sklenicí, ubrouskem a stříbrnou lžičkou. „Váš drink, pane.“

„Jako v Hiltonu v Palm Beach," řekl jsem.

„John chce za své peníze perfektní služby.“

Posadila se na jednu z modravých koulí a ukázala na jinou. „Jak žijete?“ zeptala se. „Slyšela jsem, že píšete nějaké obskurní reportáže pro South Victoria Land News...?“

„Jak kdy.“

„Myslela jsem, že máte spoustu práce...?“

„Přijde na to," řekl jsem a zabořil se do kulovitého křesla. „Někdy dokonce jenom tak koukám z okna. Nebude neslušné, když se zeptám, jak jste na tom vy?“

Pousmála se. „Společenské povinnosti. Pokud také nekoukám z okna. Vidíte, že jsem upřímná.“

Jak už jsem se, tuším, zmínil, okno mé kanceláře vede na Atkinson Street. Kdyby se tam jednou objevili napudrovaní androidi s košťaty, asi bych z toho okna rovnou vyskočil. „Myslel jsem, že počítáte brilianty," řekl jsem.

„Mám starosti, Christy...“

Nikdy mi Christy neříkala.

„Předpokládám, že jste zavolala kvůli nim.“

Kývla a trochu si požmoulala ret dolními řezáky. Obojí mělo prvotřídní kvalitu, jak to chce John za své peníze. Zamíchal jsem svoje pitivo, odložil lžičku a napil se. „Kdybych měl aspoň milión dolarů," řekl jsem, „pozval bych vás ha kolotoč. Jenže vy nejspíš chcete, abych zavraždil Mike Lou Rustla.“

„Prosím vás... Mě politika nezajímá. I kdyby John prohrál volby, pořád budu -“

„Počítat brilianty," řekl jsem.

„Koukat z okna," opravila mě. „Otec mi neposkytl mnoho příležitostí, aby mě peníze zkazily. A vy to dobře víte, Christy. Znáte mě dost dlouho.“

Její tatík je bezesporu jeden z největších škrťů v South Victoria Landu. Ne že by si snad pro šoufek nechal vrtat koleno, ale nabídněte mu čtvrt dolaru a provrtá koleno každému, na koho si jen vzpomenete. Proto jsem taky před časem vypadl z jeho novin a šel na volnou nohu. Pokud se mi zdá, že mě šéf bere na pásek, stoupnu si před zrcadlo a pořádně mu to vytmavím.

„Vy nemáte otce rád, vidíte...?“

„Myslím, že je to oboustranné.“

„Vzpomínáte si, jak jsem vám sedávala na stole...?“

„Koupil jsem ho a denně na něm vyměňuju chryzantémy.“

Takhle poutavě jsme se bavili ještě dobrou půlhodinu, než vyklopila, že posílá tři tácy měsíčné na konto 099765, FIRST WEST-ANTARCTIC BANK. Onehda se pár dní poflakoval po rezidenci herec Stan Travel, kterého pozval guvernér, aby dodal lesku nějakému candrbálu na trávníku. Gladys mu dovolila, aby jí v noci ze svého pokoje telefonoval, a vedla s ním jakési nevázané rozhovory, což jí nejspíš připadalo ukrutně zábavné. Krátce nato dostala poštou nahrávku rozhovorů s číslem konta a zdvořilou žádostí o pravidelný příspěvek.

„Proč mi to říkáte?“ zeptal jsem se.

„Už nevím kudy kam," vzdychla. „S vykazováním těch peněz jsou potíže... Připadám si s tím hrozně osamocená. Je to tak nepochopitelné, že jsem si vzpomněla na starého přítele!“

„Co Travel?“

„Proboha, Christy...! Samozřejmě, že jsem s ním od té doby nemluvila. K čemu by to bylo?“

„Třeba by se přiznal," řekl jsem.

„Proboha, to ne. Nevěřím, že by Stan -“

„Máte ten dopis, co vám poslali?“

„Zničila jsem ho.“

„A - nahrávky?“

„Samozřejmě taky...“

„To je chyba. Možná, že bych schrástl od poldů examiner. Moc chytrá mašinka, která najde stopy i tam, kde nejsou.“

„Nechtěla jsem mít něco takového doma. Poslechla jsem si jen začátek - a strašně jsem se styděla. Vidíte? Červenám se i teď.“ Odvrátila se. „Christy... Jaká já jsem husa!“

„Už se stalo," řekl jsem. „Co personál, spolehlivý?“

„Myslíte, že by někdo z nich -“

„Sem se přece cizí jenom tak nedostane," řekl jsem.

„Tenkrát tu byla spousta lidí...“

„Pamatujete si, kdo tu byl?“

„Seznam byl na oficiální pozvánce... Westlake ji má jistě schovanou. Ale pochybuju, že by někdo, z hostů... Pollock, Henderson, Extremeaux... Ne, tomu nevěřím, Christy.“

„Kolik lidí máte stabilně v baráku?“

„Jenom pár... Kromě mojí komorné jsou u Johna zaměstnaní už řadu let,"

„Nevadí, povězte mi o nich.“

„Kromě Westlakea je tu manželův tajemník Marvin... Dělal s Johnem už jeho první volební kampaň. O vozy pečuje Francis Rockett... Potom je tu kuchař, nějaký Delango - a zahradník Robbie Shaw. Ostatní jsou androidi, asi deset nebo dvanáct kusů...“

„A vaše komorná?“

„Linda Kingová, černoška ze čtvrtého náboru.“

Zvedl jsem sluchátko telefonu, tvarované jako ulita loděny; ozval se tón neobsazené linky. „Volala jste odtud?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě ne... Mluvila jsem z ložnice.“

„V ložnici máte taky telefon od Rustla?“

„Všechny přístroje v domě jsou od Rustla.“

„Nevadí to panu guvernérovi?“

„Proč? Jsou kouzelné, nemyslíte?“

„Rozkošné... Takové liberální. Možná, že si taky nějaký pořídím. Nejsou poruchové, doufám.“

„Jednou mi měnili vložku ve sluchátku... Zkreslovala.“

„Lidi od Rustla?“

„Nemám ponětí... Zařizoval to Westlake.“

„Mohla byste předstírat poruchu? Poslal bych sem někoho, aby se na přístroj ve vaší ložnici podíval... Pokud možno i na ten, který použil Travel. Jenom nesmíte nechat Westlakea, aby volal k Rustlovi. Můžete mu říct, že jste tam zavolala sama?“

„Ano, to půjde... John odjel s Marvinem do Mawsonu, vrátí se až pozítří... a Westlake je zvyklý, že si občas zařizuju věci sama. Předpokládá, že to dělám z nudy..., což je konečně pravda. Pošlete ho?“

„Nebude to člověk. Lidi se dají koupit, víte.“ Chvilí mi počítala proužky na kravatě a pak řekla: „Nezdržíte se na oběd, Christy?“ Vypadala bezbranně a nešťastně.

Vstal jsem a omluvil se. „Ten andy se jmenuje Wang," dodal jsem. „Je to Číňan.“

Vždycky jsem toužil po společnosti starosvětského Číňana; v domácnosti je to náramně uklidňující. Wang je od skutečného syna Nebeské říše k nerozeznání, od šikmých očí a copu až k tlustým plstěným podrážkám, i když zřejmě nejsou z pravé plsti. Když jsem si ho objednával, nechal jsem mu zakódovat čínštinu; anglicky jsem ho naučil sám, takže velice věrohodně šišlá. Pokud se vlastních jmen a názvů týče, má jakousi korekci, aby nedocházelo k omylům. Ani pořádně nevím, kolik má profesí, a pokud má čas, stále se vzdělává. Je věrný, diskrétní a dělá výborné šao-pingy, pokud sežene sezamová semínka.

Řekl jsem mu co a jak a dal mu na taxi.

„Dovoluji si pána upozornit," řekl, „že by taxi nebylo vělohodné. Znáám jednoho andloda, ktelý žídí vozidlo Rustlovy společnosti.“

„Myslíš, že by tě tam svezl?“

„Když pán moment počká...“

Vypadal, že přemýšlí. Ve skutečnosti vysílal. Pak mžikl očima a řekl: „Můj přítel Timothy souhlasí, pane. Počká na mě u plůjezdu do Mayfairu.“

„Moment, Wangu. Záznamy o jízdách servisních vozů se jistě kontrolují...“

„Požádám Timothyho, aby si infolmaci vymazal," řekl Wang.

Androidi nelžou, a kdyby se Timothyho zeptali, nedokázal by návštěvu guvernérova sídla zapřít. Dal jsem za Wanga spoustu peněz, ale nikdy jsem jich nelitoval. Je skutečně k nezaplacení.

Když odešel, přepnul jsem na automatického vrátného, objednal si studený oběd, a při jídle jsem přemýšlel nad seznamem guvernérových hostů, který mi dal Westlake. Sada politiků s manželkami, čtyři byznismeni, asi patnáct lidí od kumštu a rota flákačů, kteří chodí z jednoho mejdanu na druhý. Bylo jich tam pár, které jsem neznal; podtrhl jsem si je červeně, abych se na ně průběžně informoval v telefonním seznamu, adresáři, případně v ANTARCTIC WHO IS WHO. Zrovna jsem s tím chtěl začít, když se ozval telefon: „Emergency Hospital, doktor Wellsh. Vy jste příbuzný Jacka Parsonse, pane Bigsi?”

„Ne, jenom známý,” řekl jsem. „A vlastně ani to ne.”

„Mám tu hlášení, že jste volal záchranku...”

„To souhlasí. Parsons se zhroutil v mé kanceláři.”

„Víte něco o jeho rodině?”

„Snad má švagra v Anglii... Copak je s ním?”

„Pan Parsons zemřel,” odpověděl doktor. „Je mi líto.”

Když se to tak vezme, nepřišel mi Parsons k srdci o nic víc než vyhlídka, že mi jeho čtyři tisíce dolarů budou říkal pane. „Viděl jsem ho dnes ráno poprvé,” řekl jsem. „Přišel na Crazy Fellow z Melbourne... a nejspíš to neměl v hlavě v pořádku. Měl by u sebe mít námořnickou knížku, doktore.”

„Ano, měl ji. Snažili jsme se dovolat na adresu jeho stálého bydliště... Je to Southampton. Jenže tu ulici už dávno zbourali a postavili tam přístavní skladiště.”

„Asi nehlásil změnu adresy...”

„Vám žádnou neudal?”

„Nedostal se k tomu.”

Doktor se na chvíli odmlčel. „Snad bych měl uvědomit policii,” řekl.

„Počkejte s tím. Zajdu na loď, třeba mi řeknou, co byl zač.”

„Byl byste velice laskav. Měl u sebe osm tisíc dolarů.”

„Na co vlastně umřel, doktore?”

„Ehm... Budu to mít pohromadě tak v šest večer.”

„Tak já se zastavím po šesté.”

„Budete vítán,” řekl doktor Wellsh.

Chvilí jsem přemýšlel, proč se o Parsonse zajímá právě doktor Wellsh, vyhlášená kapacita. Pak jsem vytáhl ze zásuvky provrtaný oblézek, strčil ho do náprsní kapsy a šel výtahem do garáže v suterénu, kde parkoval můj Ford Snow Ranger.

Zřízení u brány přístavu v Mac Murdo mi ukázal, kde kotví Crazy Fellow. Bylo to skoro na konci tříkilometrového mola, a když jsem vytáhl z kapsy nějaké drobné, dovedl mě k dopravnímu pásu a doporučil péči androida, který pás obsluhoval. „Pokud si přejete,” řekl mi, „čtyřka vám půjčí židli.”

„Jmenuji se Frank, pane,” řekl android.

„Kdepak tě křtili?” ušklíbl se zřízence. „Kdopak to kdy slyšel, aby se mašinám dávala lidská jména? Všichni byste potřebovali pár elektrických slupek do makovice, abyste zapomněli na svoje mizerné móresy.”

Zastrčil jsem těch pár centíků zpátky do kapsy a obrátil se k němu zády. „No no, vždyť jsem tak moc neřek,” zabručel a odplivl si. „Nevěděl jsem, že je to váš kámoš.”

Andy Frank se za ním podíval a pokrčil rameny. „Nemá nás rád, pane,” řekl. „Je členem DOM. Budete si přát židli, pane?”

Řekl jsem, že mi nohy jakž takž slouží.

„V tom případě se laskavě opřete o nějakou bednu,” doporučil mi. „Třeba o tuhle, jede dál než vy. Pás se rozjíždí poněkud trhaně a mohl byste upadnout.”

„Odkdy nemají členové DOM rádi androidy?” zeptal jsem se.

„Od té doby, co jeden z nás svědčil v procesu South Victoria Land versus Hany Millet, pane.”

„To byl ten, co měl na svědomí Toma Snydera?”

„Ano, pane. Na základě onoho svědectví obdržel dvanáct let káznice. Členové DOM neuznávají, že nedovedeme křivě svědčit. A Harry Millet jejich organizaci založil.”

„Neuznávají, že neumíte lhát?!”

„Přesné tak, pane.”

„To je komické.”

„Ano, pane,” kývl. „Velice komické.”

DOM, neboli DOBROVOLNÍ OCHRÁNCI MORÁLKY, je spolek hysterických ženských a zakomplexovaných podpantoflistů ze střední vrstvy obyvatel Vanda Townu. Pořádají průvody, oblékají se na to do hábitů z prostěradel a zpívají píseň JAK LILIE, JEŽ HRÍCHU NEZNÁ. Policie to mlčky trpí, protože má dost práce i bez jejich pořádného sdružení.

Chytil jsem se bedny s nápisem MORGENSTERNOVA TRESČÍ POMAZÁNKA. Moře kolem mola vypadalo jako nejpokojnější rybník na světě a klenbou pableskovalo letní slunce. „Příjemnou cestu, pane," popřál mi Frank a spustil pás.

„Díky, Franku," řekl jsem.

„Proto jsme tady, pane," zavolal za mnou.

Pás míjel řadu jeřábů, které z něj lovily sousta pro lodi, zakotvené podél mola. Byla tu celá britská cisternová flotila, ruská hydrologická loď Krásnaja Za-rja, italský obchodní ledoborec Siracusa, japonská Iširó Honda z Nagasaki a plno dalších menších lodí. Teprve za nimi kotvil obrovský okřídlený clipper s trochu nemoderním černobílým nátěrem a červeným nápisem CRAZY FELLOW - MELBOURNE na zádi.

Vyšplhal jsem se po příkrých schůdcích na palubu a ptal se po kapitánovi; lodník v prošívaném overalu mi ukázal na vysokou nástavbu, kde se opíral o zábradlí zavalitý muž v uniformě a pozlacené čepici, přes ramena přehozený chlupatý kožich. „Pojďte nahoru, pane," zavolal na mě. „Jestli máte chuť na trochu čaje..."

Seděli jsme v kapitánské kajutě a pili čaj, který přinesl steward v bílém saku a kalhotách s nažehlenými puky. „Říkal jsem těm chytrákům na rejdařství," vykládal kapitán, „že dvanáct lidí je pro takovou loď, jako je Crazy, víc než dost. Prý to neodpovídá pojistným podmínkami. Můžete se smát, ale odpovídá pojistným podmínkám třináctičlenná posádka, pane?! Abych tedy vyhověl australskému Lloydovi, vzal jsem navíc dva chlapy... Nějakého Morrisa a toho dědka Parsonse... Hodinu po vyplutí spadla na Morrisa z jeřábu bedna a přerazila mu rameno. Přiletěla pro něj záchranka - a protože jsem se vracet nemohl, zůstalo mi na palubě třináct chlapů. Vidíte... A jen se dohrabeme do Mac Murdo, je po Parsonsovi. Jak by ne, byl třináctý. Nikdy bych s takovou posádkou nevyplul, nebýt těch zatracených předpisů. Třináctka, co je fatální číslo, pane."

Zeptal jsem se, jestli se mu Parsons nezdál nemocný.

„Když se nalodil, byl zdravý," odpověděl. „Snad trochu starý. Maroda bych na loď nebral, doktora tu nemám... Při tomhle pendlování z Melbourne do Mac Murdo a zpátky to nestojí za to. Pokud by se snad něco stalo na cestě, zavoláme si pohotovost."

„Jezdíte jenom tuhle trasu?" zeptal jsem se.

„Bral bych to," řekl kapitán. „Bývá to i Valparaiso... A v zimě nás pro změnu posílají do Severozápadní pasáže, zásobovat ta zatracená městečka od Banksovy země až po mys Columbia. Domova si moc neužiju."

„Jste Australan?"

„Z King's Islandu... Je to takhle mezi mysem Otway a mysem Grim v Tasmanii."

„Kde je to lepší? Tady, nebo na severu?"

„Jak se to vezme... Tam nahoře sice nejsou takové bouře, ale zase je to samá mělčina. Tady máte skoro všude průměrnou hloubku čtyři kilometry... Můžete z lodi vymáčknout i pětadesát uzlů, dočista bez rizika."

„A co Marquerita? To byla taky banánová loď, ne?"

Ušklíbl se. „Marquerita...? To se stane v jednom případě z miliónu, že kiksnu oba radary." Vytáhl kapesník a hlučně se vysmrkal. „A potom - Marquerita nebyla clipper, víte? Neměla křídla jako Crazy Fellow, která menší kry prostě přeskocí."

„A ty větší?"

„Strašidla pro malé děti. Na každém ledovci jsou majáčky a i kdyby nebyly - víme o každém takovém icebergu od chvíle, kdy se utrhne z Bariéry. Proč vás to zajímá?"

„Jako novináře mě zajímá všechno," řekl jsem.

„Například - Parsons?"

„Požádal mě o jistou službu," řekl jsem. „Přišel o holi a na jedné noze měl obvaz - jako by nemohl obout botu."

„Jo... Nějak pokulhával. Možná, že špatné šlápl... Pro takové dědky už běhání po palubě není."

„O jeho rodině nevíte?"

„Pokud vím, hezky dlouho žil v Melbourne... On byl taková přistavní figurka, víte? Pořád chtěl na moře, ale nikdo o něj nestál. Taky bych ho nevzal, kdybych neměl naspěch. Byl na lodi jenom do počtu. Neslyšel jsem, že by měl nějaké příbuzné."

„Mluvil o švagrovi ze Southamptonu."

„O tom nic nevím."

„Adresu měl taky southamptonskou."

„Proč se neobráťte tam?"

„Nemocnice to udělala, jenže ty baráky už dávno nestojí."

„No, tihle staří lodníci si s doklady hlavu nedělají," řekl kapitán. „A kterého lodmistra zajímá bydliště?"

„Nechal u mě nějaké peníze a nevím, komu je vrátit."

Kapitán se zasmál. „Moc toho asi nebude... A nejspíš se po tom taky nikdo nebude shánět. Abyste neřekl, zavolám O'Neill, ten zná v Melbourne kdejakého přistavního flákače."

Zatímco steward sháněl O'Neill, řekl mi kapitán, že je pěkné horko, a že to jistě dlouho nevydrží; že by se nedivil, kdyby přišel od Adélie cyklon. A cyklony od Adélie dovedou roztočit na pětadesátém stupni pěkný kolotoč, to jo, pane.

O'Neill měl podnosem zrzavý knír a řekl, že Parsonse pamatuje dobrých deset let; celou tu dobu bydlel v laciném námořnickém domově, a pokud ví, žádné příbuzné neměl a nikdy o žádných nemluvil.

„Co měl s tou nohou?“ zeptal se kapitán.

„To nevím, pane,“ odpověděl O'Neill. „Začal pokulhávat někdy před přistáním. Ale už na šedesátém stupni si stěžoval na bolesti v kloubech a otékaly mu dásně.“

„Proč mi to nikdo nehlásil?!“

„Mysleli jsme, že vás takové věci nezajímají, pane,“ pokrčil rameny O'Neill. „Takoví dědci mívají revma... A Parsons říkal, že se vyléčí sám.“

„Měl nějaké léky?“ zeptal jsem se.

„Snad by to věděl Nielsen, co s ním bydlel v kajutě.“

Kapitán řekl, aby došel pro toho ztraceného Nielsena, a dolil mi čaj. „Pane O'Neille,“ zeptal jsem se, „kdo pouštěl Parsonse na břeh?“

„Já, pane... Myslel jsem, že jde k doktorovi.“

„Neříkal, že navštíví nějakého známého?“

„Ne, pane. A pochybuju, že by tu někoho znal.“

Poděkoval jsem a sáhl po šálku. Kapitán se po mně podíval, a když se dveře za O'Neilem zavřely, řekl: „Jiný na vašem místě by se na to vykašlal.“

„Slíbil jsem v nemocnici, že zjistím, co se dá,“ řekl jsem.

Nielsen byl ten hromotluk v overalu, který mi ukázal kapitána. O Parsonsových příbuzných nevěděl nic. Zato o jeho noze řekl, že to bylo něco hrozného, začalo to v pondělí a bylo to peklo, vydržet ten puch.

Jako když mu uhnívají prsty.

„Takový nesmysl,“ houkl kapitán. „Když jsem ho bral na palubu, nic mu nebylo. Z čeho by mu najednou uhnívaly prsty, Nielsene?“

„Nemám ponětí pane,“ řekl Nielsen. „Ale smrdělo to jako deset čertů.“

„Prý ho bolely klouby a dásně,“ řekl jsem. „Neviděl jste ho brát nějaké léky?“

„Léky, pane...? O tom nic nevím. Cpal se zelím a syrovou mrkví. Kuchař mu půjčil ruční struhadlo, protože Parsons nemá zuby.“

„Neříkal vám; proč jde na břeh? Pro námořníky v Mac Murdo moc zábavy nenajdete.“

„Vůbec nic mi neříkal.“ Nielsen se zazubil. „To bych řekl, pane, že to tady za moc nestojí. Sotva vylezete z přístavu, už se na vás lepeji všelijaký vycmrdlý krůty, abyste přispěl na DOM. Jo... Povádal, že mi koupí pro holku takovou tu pannu, co je jako živá. Já to nebral vážně, pane. Byl švorc a výplata je až v Melbourne.“

„Neslyšel jste od něj jméno Cheetham?“

„Ne, pane. Vůbec žádné jméno.“

Vytáhl jsem z kapsy provrzaný oblézek. „Tohle jste u něj taky nikdy neviděl?“

„Nikdy, pane. Jestli je to jeho, nejspíš to nosil pořád u sebe. V pytlí měl jenom rezervní hadry a věci na správký. Pořád si něco zašival a zalepoval, pane.“

„O Southamptonu taky nikdy nemluvil?“

„On mluvil moc málo, pane. Taky jsem se divil, když mi najednou začal slibovat tu pannu... Jestli se můžu zeptat, pane - něco se mu stalo?“

„Co je vám po tom, Nielsene?“ řekl kapitán.

„Umřel v nemocnici,“ řekl jsem. „Hledám jeho příbuzné, pane Nielsene.“

„Chudák děda,“ řekl lodník. „Přijet si pro smrt až sem, to je teda pech.“

„Pech je umřít, Nielsene,“ houkl kapitán. „Vypadněte.“

„Už jdu, pane,“ řekl Nielsen. „Ale dalo se to čekat, pane. Byl třináctý na šífu.“

Kapitán neřekl nic a Nielsen odešel.

„Co to má být?“ zeptal se kapitán, zíraje na oblézek.

Podal jsem mu ho. „Nechal ho u mě Parsons.“

„Hm...“ zabručel. „Nakonec to bude kouzelný kamínek z Ostrova hrůzy.“

„Cože?!“ řekl jsem.

„Někteří námořníci si o tom povídají,“ řekl kapitán. „Kouzelný kamínek... Že prý kdo ho nosí, tomu se vyhýbají veškeré nemoci, zranění, uhrnutí a kdoví co ještě. Prý se na tom ostrově povalují, jenže není snadné si je opatřit. Protože tam straší.“

„Parsons říkal, že ho má z nějakého ostrova.“

„Jenže mu moc nepomohl, co? Neřekl vám taky, kde ten ostrov je, pane Bigsi?“

„Ne, to mi neřekl. Sloužil prý tenkrát na lodi James Stewart pod nějakým kapitánem Doughertym.“

„O takové lodi nevím... Dougherty, to zní britsky.“

„Muselo to být ještě předtím, než se usadil v Austrálii. Měl ty kameny dva a o jeden prý přišel v Southamptonu.“

(Pokračování příště)